

Arrest

nr. 294 026 van 11 september 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 mei 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 18 augustus 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 13 juni 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst. U bent geboren en getogen in het subdorp Zar Qalai (ook: Zarkalay) van het hoofddorp Mazina, district Rodat, provincie Nangarhar. U ging in Afghanistan naar school en volgde ook koranlessen in een madrassa. Uw familie leeft van de opbrengst van de landbouwgronden en daarnaast is uw vader taxichauffeur.

Ongeveer twintig dagen voor uw vertrek vond u thuis een brief van Daesh (Islamitische Staat, IS) waarin werd gesteld dat u niet meer naar de ongelovige overheidsschool mocht gaan. U las de brief voor aan uw vader, maar hij sommeerde u om gewoon naar school te gaan. U verscheurde de brief en gooide deze weg. Zo'n zes of zeven dagen later ontving u een nieuwe brief, waarin u opnieuw werd opgeroepen niet meer naar school te gaan en u werd bedreigd. Uw vader maande u aan voorzichtig te zijn en u ging één of twee dagen niet naar school.

Vier of vijf dagen voor uw vertrek klopten er 's nachts drie personen aan bij jullie woning. Uw vader opende de deur, werd weggeduwd en u werd door de drie mannen geblinddoekt, geboeid en meegenomen. De mannen sloegen u en waren boos op u omdat u niet op hun eisen inging en naar school bleef gaan. Vervolgens trachtten ze u te overtuigen om zich aan te sluiten bij Daesh. U ging akkoord, maar vroeg om uw familie eerst nog te mogen zien. U mocht drie dagen bij uw familie doorbrengen alvorens zich bij Daesh aan te sluiten. Ze brachten u daarop terug naar huis. U vertelde alles aan uw ouders, waarna uw vader uw reis regelde. U verbleef nog drie dagen bij uw paternale oom, die op tien stappen uw ouderlijke huis woonde. Van daaruit verliet u Afghanistan in het najaar van 2019. Na een reis van ongeveer acht maanden kwam u op 5 mei 2020 aan in België. Op 19 mei 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U was op dat moment zestien jaar. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw taskara; een kopie van uw vaders taskara; een attest van de maliks; en medische documenten.

Na uw vertrek keerden de mannen van Daesh terug naar uw huis. Gezien u niet thuis was, viseerden ze uw vader. Omdat Daesh uw vader meermaals trachtte te ontvoeren, trok hij initieel naar het dorp Peywan. Daarna was hij van zins om naar Iran te trekken. U heeft intussen niets meer van uw vader vernomen. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat Daesh u zal doden.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen. U was immers een niet-begeleide minderjarige ten tijde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

U verklaart daarnaast dat u af en toe epilepsieaanvallen hebt (CGVS, p. 24) en legt ter ondersteuning van deze verklaring uw Belgisch medisch dossier neer. Uit uw medische documenten blijkt dat u af en toe hoofdpijn hebt en moet overgeven. Ook werd u behandeld in het ziekenhuis na een val van de trap en werd u een keer onderzocht na een vermoedelijke epileptische aanval. Uit deze stukken blijkt echter dat het weinig waarschijnlijk is dat u epilepsie heeft. Ook blijkt uit deze stukken geenszins dat uw gezondheidsproblemen u zouden belemmeren om op volwaardige wijze deel te nemen aan de asielprocedure.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw asielmotieven.

U verklaart dat u een brief kreeg van Daesh waarin stond dat u moest stoppen met school omdat het een school voor ongelovigen was. U reageerde niet op deze brief omdat u dacht dat het een grap was (vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS, p. 10, p. 21). U verklaart echter ook dat Daesh al een tijd de controle had in uw regio (CGVS, p. 18-19) en dat ze mensen ontvoerden met wie ze problemen hadden (CGVS, p. 19) en geld eisten van sommigen (CGVS, p. 19). U maakt eveneens gewag van een jongen die eerst brieven kreeg van Daesh en die gevlucht was voordat er iets anders gebeurde (CGVS, p. 20). Gelet op

de situatie die u schetst – waarbij Daesh een terreurbewind voert in uw dorp- is het niet aannemelijk dat u een brief van hen zou afdoen als een grap. Gevraagd waarom u dacht dat het een grap was, zegt u dat u aan het studeren was, en dat u daar nooit aan had gedacht (CGVS, p. 21). Dat antwoord is niet aannemelijk in het licht van uw verklaring dat Daesh wel angst verspreidde onder de leerkrachten van de school, waarbij ze met de dood dreigden als ze naar school zouden gaan (CGVS, p. 21). U legt dus onaannemelijke verklaringen af wanneer u geconfronteerd wordt met een eerdere onaannemelijkheid. Dat tast de geloofwaardigheid van uw relaas in grote mate aan.

Vervolgens zou u een tweede brief van Daesh hebben ontvangen. Ook daarin stond dat u niet meer naar school mocht gaan. U werd er bovendien in bedreigd (vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS, p. 10). Dit keer was het duidelijk dat Daesh de afzender was, gezien de brief een officiële stempel van hen bevatte (vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS, p. 10). U was bang (CGVS, p. 10). In dat opzicht is het weinig aannemelijk dat uw vader u niet opdroeg te stoppen met school, maar zou hebben gezegd dat u voorzichtiger moest zijn (CGVS, p. 10). U ging in de week volgend op de brief afwisselend een dag wel en een dag niet naar school (CGVS, p. 10). Gevraagd om dit gedrag uit te leggen, zegt u opnieuw dat u bang was. Er stonden stempels en namen op de brief (CGVS, p. 21). Dat antwoord klaart de onaannemelijkheid in uw beschrijving van uw gedrag niet uit, zodat de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw op de helling wordt gezet.

Bovendien legt u geen van de dreigbrieven neer. Over de eerste brief verklaart u dat u hem verscheurd en weggooide (CGVS, p. 10). Bij de tweede brief beseftte u echter dat het een brief was van Daesh (vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS, p. 10). Toch weet u niet wat er met de brief is gebeurd (CGVS, p. 21). Uw buur zou u enkel hebben gezegd dat de brief verdwenen is (CGVS, p. 21). Het is weinig aannemelijk dat u niet zorgvuldiger zou zijn omgesprongen met dit document, zodat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover eens te meer aangetast is.

U verklaart voorts dat u werd meegenomen door Daesh. U werd door hen naar een berg met enkele grotten gebracht (CGVS, p. 11, p. 22). Gevraagd om meer details over deze plaats, zegt u enkel dat sommigen er studeerden en anderen er trainden (CGVS, p. 22), wat bezwaarlijk een uitgebreide beschrijving genoemd kan worden. U zou echter wel heel de nacht in de grot doorgebracht hebben (CGVS, p. 22). Opnieuw om een beschrijving van de plaats gevraagd, zegt u enkel dat het een gat was met een tapijtje erin. Er zou niets anders zijn geweest (CGVS, p. 22). Gevraagd om een gedetailleerde beschrijving van wat u zag toen u buiten ging, zegt u opnieuw alleen dat sommigen wapens hadden en anderen studeerden (CGVS, p. 22). Al bij al bereiken uw verklaringen geenszins het niveau van detail en doorleefdheid om het CGVS ervan te overtuigen dat u werkelijk een nacht en een dag in handen van Daesh was gevallen.

Daarenboven zijn ook uw overige verklaringen over uw wedervaren bij Daesh niet aannemelijk. U verklaart dat ze u aanvankelijk sloegen omdat u niet naar hen had geluisterd, en later trachtten u te overtuigen hen te vervoegen. U zou opgeleid worden door hen (CGVS, p. 11). Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelt u dat Daesh u zou inschrijven bij de madrassa (vragenlijst CGVS, vraag 5). U ontkent dit echter op het CGVS, en zegt dat u in hun bolwerk zou worden opgeleid (CGVS, p. 23). Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien komt het niet aannemelijk over dat Daesh aanvankelijk zou overgaan tot een nachtelijke ontvoering (CGVS, p. 10-11), om u een nacht en een dag later gewoon weer thuis af te zetten (CGVS, p. 22, p. 23). Het is weinig aannemelijk dat zij erop zouden vertrouwen dat u zich opnieuw bij hen zou voegen, temeer gezien u in het verleden hun eis al naast u neer had gelegd (CGVS, p. 10). Daarop gewezen, stelt u dat ze u gemakkelijk een tweede keer zouden kunnen ontvoeren (CGVS, p. 24). In dat geval zou u, twee keer onder dwang meegenomen, echter geen gemotiveerde of betrouwbare strijder voor hen zijn. Daarop gewezen, stelt u enkel dat Daesh je meeneemt en later hersenspoelt (CGVS, p. 24), wat echter onvoldoende is om de onaannemelijkheden in uw beschrijving van het gedrag van Daesh te verklaren.

Voorts legt u geen eensluidende verklaringen af over hoe u zou terugkeren naar Daesh. Aanvankelijk stelt u dat u drie dagen kreeg om naar huis te gaan. Daarna zou u moeten terugkeren naar Daesh (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS stelt u echter dat u thuis gebracht werd. U had gevraagd om drie dagen thuis te zijn. Daarna zou Daesh u terug komen halen. Er zou echter geen deadline afgesproken zijn (CGVS, p. 11, p. 23). Deze inconsistentie tussen uw opeenvolgende verklaringen doet al afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Voorts komt het weinig geloofwaardig over dat Daesh u naar huis liet vertrekken tout court, en al helemaal zonder enige concrete afspraak over uw terugkeer. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder op losse schroeven gezet.

U verklaart nog dat u zich na deze gebeurtenis drie dagen schuil hield bij uw oom van vaderskant (CGVS, p. 11). Uw oom woonde echter op tien stappen van uw eigen huis (CGVS, p. 8). Het is weinig aannemelijk dat u zich dicht bij uw eigen woning zou verschuilen, terwijl u ook familieleden hebt in een ander subdorp (CGVS, p. 8). Erop gewezen dat Daesh u gemakkelijk zou kunnen vinden in het huis van uw oom, stelt u dat u niet buiten ging en dat niemand u kon zien (CGVS, p. 24), wat niet uitklaart waarom u zich vlak naast

uw eigen huis zou hebben verborgen. Ook dit element brengt de geloofwaardigheid van uw relaas in het gedrang.

Ook over de gebeurtenissen na uw vertrek zijn uw verklaringen niet aannemelijk. U verklaart dat Daesh uw vader meermaals ontvoerde, waarna hij naar Peywan ging (CGVS, p. 24). Daarna zou hij thuis gezegd hebben dat hij naar Iran ging. Sindsdien hebt u geen nieuws over hem (CGVS, p. 11). U verklaart dat uw vader pas na uw eerste interview [bij de DVZ] naar Iran trok (CGVS, p. 25). U zou echter al in Turkije van uw vader vernomen hebben dat hij naar Peywan was gegaan (CGVS, p. 24). Toch verklaart u bij aankomst in België dat uw vader, net als uw moeder en uw broers en zussen, in uw geboortedorp woont (fiche minteh, p. 2). U bevestigt dit bij de volledige registratie van uw verzoek om internationale bescherming (verklaring DVZ, punt 15, punt 17). Dat u op dat moment niet rept over uw vaders vertrek naar Peywan, doet in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze bewering, en eveneens aan de problemen met Daesh die de oorzaak zouden hebben gevormd van uw vaders vlucht.

Bovendien wordt in de brief van de raad van de maliks niet gerept over uw vaders problemen. De brief is opgesteld op 16 jadi 1399 (5 januari 2021) en dus na uw aankomst in België. Gezien u al hoorde over uw vaders problemen met Daesh toen u in Turkije was (CGVS, p. 24), moeten deze al voor het opstellen van de brief hebben plaatsgevonden. Toch worden deze problemen niet vermeld in deze brief. Deze onvolledigheid tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.

Daarnaast is het document dat u neerlegt onvoldoende bewijskrachtig om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. De brief is immers op uw vaders vraag opgesteld door de maliks, en dit pas na uw aankomst in België, zo blijkt uit de datum (cfr. supra) en uit de vermelding in de brief dat u zich in het buitenland bevindt (zie groene map, document 3, vertaling). Dat wijst erop dat de brief enkel is opgesteld met het oog op uw verzoek om internationale bescherming, wat de bewijswaarde in grote mate vermindert. Hoe dan ook blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit (vroegere) officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

De overige documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara en die van uw vader kunnen hoogstens uw verklaringen over uw en zijn identiteit, nationaliteit en herkomst ondersteunen. Deze elementen worden hier niet betwist. Uit uw medisch dossier blijkt nog dat u gezondheidsproblemen hebt. Hier moet worden vastgesteld dat deze geen verband houden met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat u omwille van uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep in uw land van herkomst niet op een passende behandeling van uw medische problemen zou kunnen rekenen. De door u geschetste problemen vallen evenmin onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U kan voor een beoordeling van de medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Daarnaast haalt u geen enkel element aan waaruit blijkt dat de machtsovername door de taliban van afgelopen zomer tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft. Immers, u hebt in het verleden nooit problemen gekend met de taliban (CGVS, p. 11, p. 21) en u verwijst op geen enkel moment naar de taliban wanneer u bevestigd wordt over uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 25).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van

incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen

dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade

kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het

risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft middels zijn nota van 3 augustus 2022 de Raad verzocht om de zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen of de synthesesmemorie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesesmemorie zal neerleggen of van de synthesesmemorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een

louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoeker heeft de Raad echter op 16 september 2022 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op verzoekers bezwaar wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert tevens een beoordelingsfout aan.

Verzoeker gaat vooreerst uitvoerig in op het gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie inzake de huidige situatie in Afghanistan.

Wat betreft de beoordeling van zijn vluchtrelaas door verweerder wenst verzoeker op te merken dat hij volhardt in zijn verklaringen en meent dat de beoordeling van zijn verklaringen op een te subjectieve wijze heeft plaatsgevonden. Hij benadrukt hierbij zijn jeugdige leeftijd en betoogt dat hij als niet-begeleide minderjarige op vijftienjarige leeftijd uit Afghanistan gevlucht is waardoor het niet geheel abnormaal is dat hij van een aantal elementen slechts beperkte kennis heeft. Verzoeker meent dat verweerder hier allerm minst rekening mee gehouden heeft, noch met zijn culturele achtergrond en zijn traject van meerdere maanden als persoonlijke omstandigheden. Hij stelt dat verweerder de lat te hoog heeft gelegd en verwachtingen heeft gecreëerd met betrekking tot de bewijslast waaraan hij omwille van zijn specifiek profiel en zijn jonge leeftijd niet aan kan voldoen.

Voorts betoogt verzoeker op omstandige wijze dat zijn medische problemen wel degelijk aanleiding kunnen geven tot vervolging of ernstige schade in de huidige context.

Vervolgens zet verzoeker 'het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) vorm van verwestering' op een theoretische wijze uiteen.

Verzoeker vervolgt met een theoretische uiteenzetting van het begrip 'verwestering', de verwestering in zijn hoofde en de risico's voor personen die als verwesterd beschouwd worden. Ook wordt in deze context stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting aangehaald en het ontbreken van enig onderzoek naar elementen die wijzen op verwestering en mogelijke risico's in dit verband.

Verzoeker gaat daarnaast uitgebreid in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en stipt ook de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan aan. Hij wijst hierbij ook op het leven onder talibanbewind.

Doorheen zijn verzoekschrift citeert verzoeker fragmenten uit en refereert hij naar algemene landeninformatie, medische stukken, de getuigenverklaring van A.P., persartikels, academische literatuur, rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ), rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en 's Raads rechtspraak.

3.2. Stukken

3.2.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd:

- een medisch attest van 25 augustus 2020;

- een medisch attest van 11 september 2020;
- een medisch attest van 15 januari 2021;
- een medisch attest van 1 februari 2021;
- een medisch attest van 17 juni 2021;
- een medisch attest van 6 december 2021;
- een medisch attest van 14 februari 2022;
- kopieën van vier verschillende medische voorschriften;
- een getuigenverklaring van 5 juli 2022 van leerkracht A. P.;
- een getuigenverklaring van 24 juni 2022 van schooldirecteur C. M.;

3.2.2. Op 24 juli 2023 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin wordt gewezen op volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022, die tevens afzonderlijk wordt toegevoegd aan de aanvullende nota;
- COI Focus, "Afghanistan Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note" van april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan april 2022);
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023.

3.2.3. Verzoeker brengt op 30 juli 2023 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende documenten worden toegevoegd:

- attest van 17 juli 2023 van de manager van verzoekers werkplaats;
- twee foto's waarop verzoeker staat afgebeeld met anderen;
- een "*attestation d'admissibilité*" van 30 juni 2022 inzake verzoekers toelating tot het beroepsonderwijs;
- een uurrooster aangaande het schooljaar 2021-2022;
- loonbrieven van februari 2023, van maart 2023, van april 2023, van mei 2023 en van juni 2023;
- getuigenis van 27 juni 2023 van een schooldirectrice.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende motieven in de bestreden beslissing:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen. U was immers een niet-begeleide minderjarige ten tijde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. U verklaart daarnaast dat u af en toe epilepsieaanvallen hebt (CGVS, p. 24) en legt ter ondersteuning van deze verklaring uw Belgisch medisch dossier neer. Uit uw medische documenten blijkt dat u af en toe hoofdpijn hebt en moet overgeven. Ook werd u behandeld in het ziekenhuis na een val van de trap en werd u een keer onderzocht na een vermoedelijke epileptische aanval. Uit deze stukken blijkt echter dat het weinig waarschijnlijk is dat u epilepsie heeft. Ook blijkt uit deze stukken geenszins dat uw gezondheidsproblemen u zouden belemmeren om op volwaardige wijze deel te nemen aan de asielprocedure. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker door zijn jeugdige leeftijd te benadrukken geen afbreuk kan doen aan voorgaande motieven waaruit blijkt dat hem in dit verband steunmaatregelen werden verleend. Waar verzoeker de bij het verzoekschrift toegevoegde medische stukken beklemtoont, kan hij geenszins een ander licht werpen op bovenstaande correcte bevindingen aangaande de aangehaalde epilepsieaanvallen. De Raad wijst er in de eerste plaats op dat de toegevoegde medische attesten van 25 augustus 2020, van 11 september 2020, van 15 januari 2021, van 1 februari 2021 en van 17 juni 2021 reeds werden bijgebracht tijdens de administratieve procedure en deze verweerders vaststellingen niet kunnen weerleggen. Daarnaast moet opgemerkt worden dat de thans bijgebrachte medische voorschriften en medische attesten van 6 december 2021 en 14 februari 2022 evenmin gewag maken van epilepsie doch uitdrukkelijk vaststellen dat er geen neurologische of significante afwijkingen zijn en ter verklaring van verzoekers klachten wijzen op een psychogene pijn waarvoor een psychiatrische opvolging wordt aangewezen. Uit de aanwezige medische stukken lijkt geenszins dat verzoeker ten tijde van zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna de: DVZ) of tijdens zijn gehoor op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen, te meer in casu geen medische opvolging wordt aangetoond.

Daarenboven moet vastgesteld worden dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming in de vragenlijst “bijzondere procedurele noden” eenduidig aangaf dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ van 27 november 2020). Bovendien blijkt uit verzoekers gehoor op het CGVS op 18 augustus 2021 dat hij in staat

was te antwoorden op de gestelde vragen en zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en blijkt het onderhoud normaal te zijn verlopen zonder melding van problemen op het einde (persoonlijk onderhoud, p. 25). Zodoende treedt de Raad verweerders conclusie bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd worden en dat hij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door Daesh omdat hij weigerde gerekruteerd te worden.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat:

- i) verzoeker verklaart dat hij een brief kreeg van Daesh waarin stond dat hij moest stoppen met school omdat het een school voor ongelovigen was. Verzoeker reageerde niet op deze brief omdat hij dacht dat het een grap was. Hij verklaart echter ook dat Daesh al een tijd de controle had in zijn regio en dat ze mensen ontvoerden met wie ze problemen hadden en geld eisten van sommigen. Verzoeker maakt eveneens gewag van een jongen die eerst brieven kreeg van Daesh en die gevlucht was voordat er iets anders gebeurde. Gelet op de situatie die hij schetst - waarbij Daesh een terreurbewind voert in zijn dorp - is het niet aannemelijk dat hij een brief van hen zou afdoen als een grap. Gevraagd waarom verzoeker dacht dat het een grap was, zegt hij dat hij aan het studeren was, en dat hij daar nooit aan had gedacht. Dat antwoord is niet aannemelijk in het licht van zijn verklaring dat Daesh wel angst verspreidde onder de leerkrachten van de school, waarbij ze met de dood dreigden als ze naar school zouden gaan. Verzoeker legt dus onaannemelijke verklaringen af wanneer hij geconfronteerd wordt met een eerdere onaannemelijkheid. Dat tast de geloofwaardigheid van zijn relaas in grote mate aan.
- ii) verzoeker vervolgens een tweede brief van Daesh zou hebben ontvangen. Ook daarin stond dat hij niet meer naar school mocht gaan. Verzoeker werd er bovendien in bedreigd. Dit keer was het duidelijk dat Daesh de afzender was, gezien de brief een officiële stempel van hen bevatte, verzoeker was bang. In dat opzicht is het weinig aannemelijk dat zijn vader hem niet opdroeg te stoppen met school, maar zou hebben gezegd dat hij voorzichtiger moest zijn. Verzoeker ging in de week volgend op de brief afwisselend een dag wel en een dag niet naar school. Gevraagd om dit gedrag uit te leggen, zegt hij opnieuw dat hij bang was. Er stonden stempels en namen op de brief. Dat antwoord klaart de onaannemelijkheid in verzoekers beschrijving van zijn gedrag niet uit, zodat de geloofwaardigheid van zijn relaas opnieuw op de helling wordt gezet.
- iii) verzoeker bovendien geen van de dreigbrieven neerlegt. Over de eerste brief verklaart hij dat hij hem verscheurd heeft en weggooide. Bij de tweede brief beseft verzoeker echter dat het een brief was van Daesh. Toch weet hij niet wat er met de brief is gebeurd. Verzoekers buur zou hem enkel hebben gezegd dat de brief verdwenen is. Het is weinig aannemelijk dat hij niet zorgvuldiger zou zijn omgesprongen met dit document, zodat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover eens te meer aangetast is.
- iv) verzoeker voorts verklaart dat hij werd meegenomen door Daesh. Hij werd door hen naar een berg met enkele grotten gebracht. Gevraagd om meer details over deze plaats te geven, zegt verzoeker enkel dat sommigen er studeerden en anderen er trainden, wat bezwaarlijk een uitgebreide beschrijving genoemd kan worden. Verzoeker zou echter wel heel de nacht in de grot doorgebracht hebben. Opnieuw om een beschrijving van de plaats gevraagd, zegt hij enkel dat het een gat was met een tapijtje erin. Er zou niets anders zijn geweest. Gevraagd om een gedetailleerde beschrijving van wat hij zag toen hij buiten ging, zegt verzoeker opnieuw alleen dat sommigen wapens hadden en anderen studeerden. Al bij al bereiken verzoekers verklaringen geenszins het niveau van detail en doorleefdheid om het CGVS ervan te overtuigen dat hij werkelijk een nacht en een dag in handen van Daesh was gevallen.
- v) daarenboven verzoekers overige verklaringen over zijn wedervaren bij Daesh ook niet aannemelijk zijn. Hij verklaart dat ze hem aanvankelijk sloegen omdat hij niet naar hen had geluisterd, en ze later trachtten hem te overtuigen hen te vervoegen. Verzoeker zou opgeleid worden door hen. Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ stelt hij dat Daesh hem zou inschrijven bij de madrassa. Verzoeker ontkent dit echter op het CGVS, en zegt dat hij in hun bolwerk zou worden opgeleid. Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.
- vi) het bovendien niet aannemelijk overkomt dat Daesh aanvankelijk zou overgaan tot een nachtelijke ontvoering, om verzoeker een nacht en een dag later gewoon weer thuis af te zetten. Het is weinig

aannemelijk dat zij erop zouden vertrouwen dat hij zich opnieuw bij hen zou voegen, temeer gezien hij in het verleden hun eis al naast zich neer had gelegd. Daarop gewezen, stelt verzoeker dat ze hem gemakkelijk een tweede keer zouden kunnen ontvoeren. In dat geval zou verzoeker, twee keer onder dwang meegenomen, echter geen gemotiveerde of betrouwbare strijder voor hen zijn. Daarop gewezen, stelt hij enkel dat Daesh hem meeneemt en later hersenspoelt, wat echter onvoldoende is om de onaannemelijkheden in zijn beschrijving van het gedrag van Daesh te verklaren.

vii) verzoeker voorts geen eensluidende verklaringen aflegt over hoe hij zou terugkeren naar Daesh. Aanvankelijk stelt verzoeker dat hij drie dagen kreeg om naar huis te gaan. Daarna zou hij moeten terugkeren naar Daesh. Op het CGVS stelt verzoeker echter dat hij thuis werd gebracht. Hij had gevraagd om drie dagen thuis te zijn. Daarna zou Daesh hem terug komen halen. Er zou echter geen deadline afgesproken zijn. Deze inconsistentie tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen doet al afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Voorts komt het weinig geloofwaardig over dat Daesh verzoeker naar huis liet vertrekken tout court, en al helemaal zonder enige concrete afspraak over zijn terugkeer. Zo wordt de geloofwaardigheid van zijn relaas nog verder op losse schroeven gezet.

viii) verzoeker nog verklaart dat hij zich na deze gebeurtenis drie dagen schuil hield bij zijn oom van vaderskant. Zijn oom woonde echter op tien stappen van zijn eigen huis. Het is weinig aannemelijk dat verzoeker zich dichtbij zijn eigen woning zou verschuilen, terwijl hij ook familieleden heeft in een ander subdorp. Erop gewezen dat Daesh verzoeker gemakkelijk zou kunnen vinden in het huis van zijn oom, stelt hij dat hij niet buiten ging en dat niemand hem kan zien, wat niet uitklaart waarom hij zich vlak naast zijn eigen huis zou hebben verborgen. Ook dit element brengt de geloofwaardigheid van verzoekers relaas in het gedrang.

ix) ook over de gebeurtenissen na zijn vertrek verzoekers verklaringen niet aannemelijk zijn. Verzoeker verklaart dat Daesh zijn vader meermaals ontvoerde, waarna hij naar Peywan ging. Daarna zou hij thuis gezegd hebben dat hij naar Iran ging. Sindsdien heeft verzoeker geen nieuws over hem. Hij verklaart dat zijn vader pas na zijn eerste interview [bij de DVZ] naar Iran trok. Verzoeker zou echter al in Turkije van zijn vader vernomen hebben dat hij naar Peywan was gegaan. Toch verklaart hij bij aankomst in België dat zijn vader, net als zijn moeder en zijn broers en zussen, in zijn geboortedorp woont. Verzoeker bevestigt dit bij de volledige registratie van zijn verzoek om internationale bescherming. Dat hij op dat moment niet rept over zijn vaders vertrek naar Peywan, doet in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze bewering, en eveneens aan de problemen met Daesh die de oorzaak zouden hebben gevormd van zijn vaders vlucht.

x) er bovendien in de brief van de raad van de maliks niet gerept wordt over verzoekers vaders problemen. De brief is opgesteld op 16 jadi 1399 (5 januari 2021) en dus na verzoekers aankomst in België. Gezien verzoeker al hoorde over zijn vaders problemen met Daesh toen hij in Turkije was, moeten deze al voor het opstellen van de brief hebben plaatsgevonden. Toch worden deze problemen niet vermeld in deze brief. Deze onvolledigheid tast de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder aan. Daarnaast is het document dat verzoeker neerlegt onvoldoende bewijskrachtig om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen. De brief is immers op vraag van verzoekers vader opgesteld door de maliks, en dit pas na de aankomst in België, zo blijkt uit de datum (cfr. supra) en uit de vermelding in de brief dat verzoeker zich in het buitenland bevindt wat erop wijst dat de brief enkel is opgesteld met het oog op het verzoek om internationale bescherming, wat de bewijswaarde in grote mate vermindert. Hoe dan ook blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit (vroegere) officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De motieven zoals hierboven uiteengezet vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde draagkrachtige motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven doch brengt geenszins argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing.

Wat betreft het betoog van verzoeker dat de beoordeling van zijn verklaringen op subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale

bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Met zijn verwijzing naar zijn jeugdige leeftijd, het feit dat hij als niet-begeleide minderjarige op vijftienjarige leeftijd uit Afghanistan is gevlucht en zijn verwijt dat verweerder de lat te hoog heeft gelegd, slaagt verzoeker er niet in zijn onaannemelijke, inconsistente, weinig accurate en doorleefde verklaringen aangaande zijn vluchtmotieven te verschonen. De Raad stelt overigens vast dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal was verzoeker 17 jaar en dus geen infans meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou, verzoekers advocaat en voogd waren aanwezig en konden opmerkingen geven op het einde. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

Wat betreft verzoekers betoog aangaande zijn medische problemen, treedt de Raad de omstandige weigeringsmotieven van verweerder in de bestreden beslissing en de appreciatie in de verweernota bij. Verzoeker meent dat het weinig relevant is of hij uiteindelijk al dan niet epilepsie heeft nu overduidelijk blijkt dat hij bepaalde medische problemen heeft met crises en aanvallen die verband houden met stress en hij meerdere keren werd gehospitaliseerd. Verzoeker benadrukt zijn medische voorgeschiedenis en voert aan dat een regelmatige psychiatrische opvolging onontbeerlijk blijkt die door zijn huisarts op 10 maart 2022 werd voorgeschreven. Tevens wordt er aangegeven dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan vreest het slachtoffer te worden van discriminatie en stigmatisering omdat door zijn gezondheidsproblemen redelijkerwijs aangenomen kan worden dat hij mogelijks inadequaate gedrag kan vertonen in geval van terugkeer ten opzichte van de taliban of de leden van de gemeenschap waardoor hij beschouwd zou kunnen worden als iemand die door geesten bezeten is of compleet gek is.

Met dit betoog kan verzoeker evenwel de terecht overwegingen van verweerder niet ontkrachten.

De Raad stelt samen met de commissaris-generaal in dit verband vooreerst vast dat de aangevoerde medische problematiek geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Immers toont verzoeker in casu geenszins aan dat hij omwille van de aangevoerde symptomen zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontczegd of opzettelijk worden geweigerd. De Raad merkt hieromtrent nog op dat uit de beschikbare landeninformatie volgt dat in specifieke gevallen kan blijken dat er een actor aanwezig is die de toegang tot de gezondheidszorg weigert, zoals in het geval van vrouwen aan wie de toegang tot gezondheidszorg wordt geweigerd omdat zij niet door een mahram worden begeleid, geen hijab dragen of niet door een mannelijke gezondheidswerker mogen worden gezien (EUAA, "Country guidance: Afghanistan" januari 2023, p. 27, 102-103), quod non in casu.

Uit de landeninformatie blijkt verder dat voor personen met een geestelijke of lichamelijke beperking bij de individuele beoordeling of discriminatie en mishandeling door de samenleving en/of door de familie met vervolging kunnen worden gelijkgesteld, rekening moet worden gehouden met de ernst en/of het repetitieve karakter van de handelingen of met het feit dat zij zich voordoen als een opeenstapeling van verschillende maatregelen. Tot de risicobepalende omstandigheden zouden kunnen behoren: aard en zichtbaarheid van de geestelijke of lichamelijke handicap, negatieve perceptie door de familie, enz...

In casu moet evenwel worden vastgesteld dat er geen duidelijke medische diagnose is noch blijkt er dat verzoeker thans effectief wordt opgevolgd en behandeld door een psycholoog of psychiater of thans nog medicatie dient in te nemen.

Daarenboven stipt de Raad aan dat verzoeker beschikt over een familiaal netwerk in Afghanistan. Zo verklaarde verzoeker dat zijn moeder, drie broers, drie zussen, paternale oom, twee paternale tantes, twee maternale ooms en maternale tante nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ van 27 november 2020, p. 9, persoonlijk onderhoud, p. 5, p. 8). Verzoeker verklaarde in dit verband dat hij nog contact heeft met zijn buur die hem informatie geeft over zijn familie (persoonlijk onderhoud, p. 5). Tot slot wordt opgemerkt dat verzoeker geenszins eerder enige vrees heeft opgeworpen te worden gestigmatiseerd of bij terugkeer te worden geïsoleerd omwille van zijn gezondheidsproblemen.

Hierbij worden nog volgende pertinente overwegingen in de verweernota benadrukt:

“Dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan het risico loopt op discriminatie en stigmatisering omwille van zijn gezondheidsproblemen en dat verzoeker door zijn aanvallen het risico loopt om te worden gezien als gek of door geesten bezeten, is niet gestoeld op zijn eigen verklaringen. Verweerder meent dat de medische situatie van verzoeker zoals deze blijkt uit de reeds neergelegde stukken en de nieuwe stukken toegevoegd aan het verzoekschrift geenszins volstaat om in concreto aan te tonen dat verzoeker omwille van zijn medische situatie bij terugkeer naar zijn land van herkomst een risico loopt op discriminatie en stigmatisering die dermate ernstig is dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan aangenomen worden. Verweerder stelt immers vast uit de verklaringen van verzoeker en de attesten d.d. 25 augustus 2020 en 14 februari 2022 dat hij sinds 15-jarige leeftijd, en reeds in Afghanistan, crisissen heeft meegemaakt waarbij hij onder meer flauwviel, doch dat verzoeker op geen enkel moment zelf gedurende het persoonlijk onderhoud een vrees voor vervolging of ernstige schade omwille van deze gezondheidsproblematiek kenbaar heeft gemaakt. Daar verzoeker reeds in Afghanistan werd geconfronteerd met dergelijke klachten en geen melding maakt van problemen met zijn familie of leden van de gemeenschap in dit verband, wijst erop dat de gezondheidsproblemen van verzoeker geen aanleiding geven tot een nood aan internationale bescherming. Uit het loutere feit dat verzoeker heeft aangegeven dat epilepsie in zijn land van herkomst door middel van ‘religieuze blessings’ wordt genezen (CGVS, p. 24), zonder dit weliswaar op zichzelf te betrekken terwijl verzoekers klachten zich reeds in Afghanistan manifesteerden, kan evenmin een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade worden afgeleid.

(...)De landeninformatie waar verzoeker naar verwijst gaat voornamelijk over de toegang en het gebrek aan geestelijke gezondheidszorg in Afghanistan. Zoals reeds hierboven aangestipt, wijst verweerder er nogmaals op dat er geen diagnose is gesteld noch duidelijk is of verzoeker een behandeling volgt. Waar uit informatie aangebracht door verzoeker blijkt dat stigma een grote hinderpaal blijft voor mensen om hulp te zoeken voor mentale problemen en dit wordt beïnvloed door iemands individuele situatie, merkt verweerder op dat de verwijzing naar algemene informatie niet volstaat om een gegronde vrees of reëel risico op ernstige schade aan te tonen en dat verzoeker dit niet in concreto heeft aangetoond. De overige aangehaalde informatie gaat over druggebruikers, hetgeen niet relevant is in verzoekers geval. Wat betreft de informatie over het gebrek aan medische behandeling in Afghanistan, verwijst verweerder naar de bestreden beslissing waarin werd opgenomen dat verzoeker zich voor een beoordeling van de medische elementen dient te beroepen op de geëigende procedure.”

Verzoeker brengt geen valabele argumenten bij die voorgaande terechte bevindingen kunnen ontkrachten.

Volledigheidshalve herinnert de Raad er nog aan dat voor de beoordeling van zijn medische problemen verzoeker gebruik dient te maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft verzoekers verklaringen aangaande een gedwongen rekrutering wijst de Raad volledigheidshalve op de algemene landeninformatie die door verweerder bij aanvullende nota bijgebracht werd. In deze recente landeninformatie wordt er gewezen op de elementen die het risico op gedwongen rekrutering vergroten met name: de leeftijd, gender (jonge mannen), de regio van herkomst (in geval van rekrutering door de IS) en de militaire achtergrond (EUAA, “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, p. 63). Verzoeker toont geenszins aan onder dergelijk profiel te vallen, waardoor er niet volgehouden kan worden dat hij wel degelijk een risico loopt op gedwongen rekrutering door Daesh zij het de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker die niet aantoonbaar te beschikken over enig militair profiel of bepaalde vaardigheden, blijft in gebreke enige elementen bij te brengen om een gedwongen rekrutering aannemelijk te maken gelet op de beschikbare actuele landeninformatie. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde drie broers te hebben in Afghanistan (Verklaring DVZ van 27 november 2020, p. 9). Verzoeker verduidelijkt overigens geenszins waarom enkel hij en niet zijn jongere broers het risico zouden lopen gedwongen gerekruteerd te worden door Daesh, zij het de taliban. In

navolging van bovenstaande maakt verzoekers geenszins aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan gedwongen gerekruteerd zou worden.

De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en formele beoordeling ervan.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

3.3.5.2. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van

mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker en diens zichtbaarheid (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij amper vijftien jaar was bij zijn vertrek uit Afghanistan eind 2019, hij na een traject van acht maanden als niet-begeleide minderjarige in België is aangekomen, hij sinds meer dan twee jaar en een half buiten Afghanistan verblijft, hij meer dan twee jaar onafgebroken in België verblijft en hij afkomstig is uit een ruraal en conservatief gebied. Daarnaast beklemt toont verzoeker dat hij een getuigenverklaring bijbrengt van zijn leerkracht Frans van de katholieke school waar hij les volgde. Voorts brengt verzoeker met zijn verzoekschrift een getuigenverklaring van 24 juni 2022 van C.M. waaruit blijkt dat verzoeker ingeschreven is voor de informaticaopleiding aan ‘L’Ecole industrielle Commerciale et de Sauvetage de Taminés et Gembloux’ die aanvatte op 5 september 2022 en een getuigenverklaring van 5 juli 2022 van zijn voormalige leerkracht Frans A.P. waarin wordt benadrukt dat verzoeker alle capaciteiten zou bezitten om zich te integreren in België, dit van levensbelang is voor hem, hij vloeiend Engels, Pashtou, Dari, alsook het niveau B2 bezit voor Frans, hij één van de eerste leerlingen van de klas was die snel leerde te communiceren in het Frans, hij intelligent is, een werker is en snel vooruitgang maakte, verzoeker uiterst beleefd en genereus is, hij altijd ten dienste staat van zijn vrienden, van zijn leerkrachten en iedereen die hem zou ontmoeten, verzoeker beleefd, respectvol is, hij zich gemakkelijk kan aanpassen en hij door zijn talenknobbel hulp biedt bij het communiceren in de klas alsook in het centrum, verzoeker zeer gevoelig is, een artistieke natuur heeft en een grote kwetsbaarheid.

Bij aanvullende nota brengt verzoeker nog stukken ter staving van zijn tewerkstelling bij waaronder een attest van zijn werkgever en loonbrieven alsook elementen ter staving van zijn integratie en schoolloopbaan waaronder twee foto’s, een “*attestation d’admissibilité*” inzake zijn toelating tot het beroepsonderwijs, een uurrooster aangaande het schooljaar 2021-2022 en een getuigenis van 27 juni 2023 van een schooldirectrice.

De Raad besluit dat, alhoewel verzoekers inspanningen tot integratie en zijn tewerkstelling van bepaalde duur tot eind juni 2023, lovenswaardig zijn, hier niet uit kan worden afgeleid dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. *In casu* kan uit de aangebrachte elementen niet worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet in concreto aannemelijk gemaakt.

Verzoeker toont met de aangebrachte stukken waaronder getuigenissen die ten zijn behoefte werden opgesteld en de beperkte foto’s met nadruk op zijn schooltraject, zijn thans beëindigde tewerkstelling en nadruk op zijn deelname aan activiteiten, dit onder meer met de directrice, die evenwel niet nader worden geconcretiseerd buiten vermelding van een gedeelde maaltijd, een bezoek aan Fedasil en een bezoek met vrienden aan de directrice en diens echtgenoot, niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou

kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Er moet hierbij vastgesteld worden dat zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht en zich alhier poogt te integreren, verzoeker nalaat om in concreto aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer verzoeker tot zijn vijftien jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij naar de madrassa en naar school ging (Verklaring DVZ van 27 november 2020, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 13-14), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, drie broers, drie zussen, paternale oom, twee paternale tantes, twee maternale ooms en maternale tante in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ van 27 november 2020, p. 9, persoonlijk onderhoud, p. 5, p. 8). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft met zijn buur die hem informatie geeft over zijn familie (persoonlijk onderhoud, p. 5). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en verklaarde soennitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ van 27 november 2020, p. 6;).

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Waar verzoeker tevens wijst op rapporten die gewag maken van stigmatisering of uitstoting stipt de Raad vooreerst aan dat verstoting en stigmatisering slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker, die contacten onderhoudt met zijn familie in Afghanistan, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Ten slotte merkt de Raad inzake verzoekers verwijzing naar 's Raads rechtspraak op dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voormelde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

3.3.5.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-

economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, drie broers, drie zussen, paternale oom, twee paternale tantes, twee maternale ooms en maternale tante in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ van 27 november 2020, p. 9, persoonlijk onderhoud, p. 5, p. 8). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft met zijn buur die hem informatie geeft over zijn familie (persoonlijk onderhoud, p. 5). Volledigheidshalve stipt de Raad aan dat verzoeker verklaarde dat zijn vader zijn reisweg regelde en bekostigde (Verklaring van 27 november 2020, p. 11; persoonlijk onderhoud, p. 12).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

3.3.5.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en *'unexploded ordnance'*, wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt in casu geen dienstige informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad merkt nog op dat verzoeker met de verwijzing naar en de benadrukking van zijn gezondheidstoestand geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen gelet op de vaststellingen onder punt 3.3.5.1. (supra).

De Raad herhaalt dat uit de aanwezige medische stukken geen epilepsie kan vastgesteld worden doch eerder gewag wordt gemaakt van psychogene pijn waarvoor een psychiatrische opvolging is aangewezen zonder dat een actuele definitieve diagnose blijkt. Uit de voorgelegde elementen blijkt niet duidelijk op welke manier de mentale en medische problemen – waarvoor thans (nog) geen daadwerkelijke psychiatrische opvolging werd opgestart of verdere behandeling blijkt – verzoeker, die thans meerderjarig is, bijzonder kwetsbaar zouden maken in geval van terugkeer naar Afghanistan in die mate dat deze tot gevolg zouden hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Er blijkt uit de voorgelegde medische attesten geenszins concreet dat verzoekers (mentale) gezondheid dermate precair is of zodanig is beschadigd dat hij, in vergelijking met andere burgers in Afghanistan, over minder weerbaarheid beschikt om zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen, te meer gelet op zijn uitgebreid familiaal netwerk in Afghanistan zoals supra aangehaald. Uit deze attesten evenmin dat het zelfstandig en adequaat functioneren van verzoeker omwille van zijn gezondheidsproblemen dermate is aangetast dat hij minder weerbaar is of dat er sprake is van een verhoogde kwetsbaarheid nu overigens niet wordt aangevoerd laat staan aangetoond dat verzoeker niet verder zou kunnen opgevolgd worden in zijn land van herkomst of dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden onzegd of opzettelijk worden geweigerd.

Waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

In zoverre verzoeker tot slot wijst op de Nansen nota van juni 2022 en verweerders analyse en gebruik van de landeninformatie bekritiseert moet de Raad vaststellen dat verzoeker met de loutere verwijzing naar voormelde nota en zijn theoretisch betoog niet in concreto aanduidt welke verkeerde conclusies verweerder in casu zou hanteren of in welke mate de gemaakte analyse niet correct of actueel zou zijn met betrekking tot onderhavige zaak.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voormelde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.9. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

3.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat en zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.11. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend drieëntwintig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

H. CALIKOGLU